

aabner Udsigt til, at man ikke skal arbejde og anstrenge sig forgæves, som aabner Udsigt til, at Arbejde og Anstrengelse vil bære sin Frugt. Videre end netop til denne naturlige Belønning af Virksomhed og Arbejde gaar Forslaget ikke. — Det er her alene det principielle Grundlag for Udkastet, hvormed jeg hermed bestæftiger mig, uden her at ville gaa ind paa dets Enkeltheder. Der er flere af disse, hvorom jeg ikke er enig med Udkastet. Jeg vil blot, for at fremdrage eet Punkt, erklære, at jeg ikke kan finde, at det vil yde nogen Tilfredsstillelse eller vil bære virkelig Frugt, naar Menighedens Ret med Hensyn til Præstens Beskikkelse skulde være indskrænket til et blot Veto eller til en blot anbefaling. Jeg mener, at Menigheden bør gennem Menighedsraadet udøve Ret til at vælge mellem de Candidater, der blive fremskillede af Regjeringen.

Jeg skal saaledes udtale mit Ønske og Haab, at det ærede Thing vil lægge sin Anerkjendelse og Paaskjonnelse af dette Arbejde for Dagen ved at undergive det en omhyggelig Prøvelse og yde Bidrag til, at Loven kan udkomme i den meest tilfredsstillende og meest frugtbringende Form.

N. Hansen: Sa, man kunde muligvis sige, at der nu kunde være talt nok, men da det er en Sag, som interesserer mig, har jeg dog faaet den Tanke at kunne lægge lidt til eller tage lidt fra, efter som Omstændighederne ville tilstede det. Jeg beklager, at den ærede første Taler, der sidder her tæt ved mig (Strøm), udtalte, at skulde Forslaget gennemføres, saa vilde det blive til Sønderplittelse af Folkekirken; — aa ja! det kan meget godt være; men om saa skulde skee, vilde dog mange Tusinder faae at see, hvad den glemmer i sit Skjød. Forresten maa jeg sige, at hvad den ærede Landstingsmand udtalte, er jeg saa fuldstændig enig med ham i, at jeg siger Sa og Amen til det Altsammen. Jeg veed af Erfaring, at den ærede Landstingsmand ikke har talt af sig selv, ikke har talt af sit eget Skjød og Blod, men har talt af Mand og Liv. Og naar der er Spørgsmaal om, hvad der tjener Christi Kirke bedst, saa er det ikke de døde Steene, men Hans Liv, hvis Billede den ærede

Taler stillede frem. Det har glædet mig at høre, at der var en saadan hellig Præst indenfor denne Rigsdags Mure, der kunde udtale, hvad der kan være i aandelig Forstand vor Herre behagelig; thi hvad er en Præst, naar han ikke har Manden? Det er, som om jeg vilde male et Kul paa denne Væg uden at skrive noget Tal ved Siden af og saa spørge, hvad det betød; Svaret vilde da blive: „Det bethyder Intet“, og saaledes gaar det ogsaa med en Præst, der ikke er besjælet af den rette Mand, han bethyder Kul, det vil sige, til Guds Riges Fremme og Guds Riges Priis. Det var disse saa Ord, jeg vilde fremkomme med for at støtte den Herrens Tjener, der har talt. Det er aldeles gaact ham, som det gif Apostelen Peter, da Christus spurgte ham: „Hvem er Menneskens Søn?“ Han svarede da: „Du er Kristus, den levende Guds Søn.“ Da sagde Kristus: „Peter, dette Svar har Du ikke faaet af Djævel og Blod, men af min Fader, som er i Himlen.“ Naar der tales om, at en Præst skal staa ene, saa er det jo rigtignok beklageligt; men den Mand eller Præst, der staaer ene, han kan faae Herren med sig, og naar Herren er med En, saa lad kun Alverden være imod ham. For Dieblisset skal jeg ikke videre indlade mig paa denne Sag, men sætte mig ned; idet jeg tænker, at det er bedre at sige for Lidt end for Meget.

Strøm: Jeg skal ikke gaa ind paa at svare paa alle de enkelte Bemærkninger, der ere gjorte med Hensyn til mit Foredrag, da dette vilde føre for vidt, og da det ogsaa er min Mening, at hvad det i Særdeleshed gælder om, er, at der fra begge Sider bliver afgivet et Bidnesbyrd om, hvorledes man stiller sig til Sagen, for at Thingets øvrige Medlemmer kunne hørme derimellem. Der er dog et Par enkelte Punkter i Ministerens Foredrag, som jeg kommer til at berøre lidt nærmere og hvorved jeg tillige vil komme til at streife ind paa den ærede næstforegaende Talers Foredrag. Det viste sig tydeligt for mig under Ministerens Foredrag, at der er en Grundforskjellighed mellem vor Betragtning, ikke blot med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorved Kirken og Menigheden bedst skulle hjælpes, men ogsaa med Hensyn til, hvad der kan være Marsag til det